

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ
ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ, ΗΘΟΠΛΑΣΤΙΚΟΝ, ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΛΟΓΙΩΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ Συνδρομή ἔτησίᾳ . Δραχ. 25 » ἑξαμήνου » 15 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ » 1	Διευθυντής : Γ. Α. ΒΑΒΑΡΕΤΟΣ Τῆς Διαχειροσεως Γ. Κ. ΓΚΑΙΝΑΒΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1924 Ἔτος I — Τεύχος 13
--	---	---

Σ. ΑΝΕΣΠΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΥΦΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΜΙΝΥΩΣ

Λουλούδι ξωτικό

Ὅψιμο λουλούδι κρυσταλλένιο,
Τῆς σέρας, κρυφὸ κι' ονειρεφτό,
Μές ἀπ' ὀργάνᾳ ολασημένῳ
Ἀνοιξε ρουφώντας τὸν ἀχό.

Ἐξω ασπραδερές χιονιοῦ τολύπες
Ρέβαν στὴ γλυκάδα ἐνὸς βιολιοῦ.....
Κ' ἓνα ἰ χάρες κρούσταλλο κ' ἰ λύπες
Πήζαν στὴν καρδιά τοῦ λουλουδιοῦ.

Τουρκάκια

Ξέγνιαστα διαβαίνουν τὰ τουρκάκια
Ὅμως κάποιο κοῖμα πατρικὸ
Βαραίνει τὰθῶα πλοσματάκια
Π' ἄγριο κύμα τᾶσπειρε ὡς ἐδῶ
Κ' ἔτσι θὰ χαθοῦν στὸ ξένο χῶμα,
Σὰν τίς παπαροῦνες τοῦ μαγιοῦ,
Αφήνοντας στὴ δύση ἓνα χρῶμα
Κόκκινο ὡς τὸ ροῦχο τοῦ φρεσιοῦ

Τὸ ἀηδονάκι

Μὴ δίνετ' ἐμένα τοῦ σουλιάνου
Τὸ μεταξοβρόχι τὸ πικρὸ
Ἀφταγο ἀπὸ κοῖμα λαοπλάνου
Εἴμ' ἓνα ἀηδονάκι στὸ πηχτό.

Κι' ἂν δὲ σᾶς ἀρέξουν τὰ τραγοῦδιᾶ,
Ἐχω καὶ σπαθᾶκι ἀπὸ φτερό
Μὲ τοὺς κύκνους καὶ μὲ τὰ λουλούδιᾶ
Πάω νὰ σᾶς φέρω τὴ Μινυῶ.

Μινυῶ

Τὴν ξετρέχει ὁ Χάροιτας κ' ἐκείνη
Πρόσχαρη τὴ στράτα ἀνθοβολεῖ
Γλυκὰ τραγουδᾷ τραγοῦδιᾶ στήναι
Νὰ τάνθολογήσει, ὅδε διαβῇ.
Κι' ὡς νέα τοῦ κάθε ὁραίου στόμα
Ἐξυλᾷ ἀπὸ μίᾳ χρυσοπηνή,
Σὲ μίᾳ ρομανικῇ ἀγλαῇ ψηφίᾳ
Στοῦ χάρου τὸ δόγμ' ἀφ' αὐτοῦ πασι

Ω ξένη ἔχε γιὰ!

*Dahin, dahin,
Mocht' ich mit dir
O mein geliebter zichen*

Ω ξένη, ἔχε γιὰ! Τρελοὶ καρποὶ μου,
Βιέννας οπερέτες καὶ χοροὶ
Λαμπρὰ στολίδια ποῦ στὴ ζωὴ μου
Προβοδίας εγίνατε στολὴ.

Μ' ὦλη τὴ χαρὰ ποῦ ταξιδέβω
Στὴν πατρίδα ποῦ μὲ λαχταρᾷ
Τὴ στερνὴ σὰς λάμπην ἀγναντέβω
Κ' ἔχω καὶ μίᾳ ὀλίγῃ στὴν καρδιά.

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η εξέτασις τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν μᾶς ἀποδείκνυει 1) διὰ κοινὰ στήν ἀρχαῖ-
ζονσα γλῶσσα τῆς λογίας παραδόσεως δηλ.
τὴν καθαρὴν διανοητικὴν καὶ ἡ κοινὴ
ὁμιλουμένη, ἡ ὁποία διὰ τῆς φιλολογικῆς
ἐργασίας τοὺς τελευταίους κυρίως πενήντα
χρόνους ἀνυψώθηκε σὲ γραφομένη γλῶσσα
καὶ μάλιστα τὴ μόνην στήν ὁποία γράφεται
ἡ δημιουργικὴ λογοτεχνία.

2) διὰ ἡ γλῶσσα αὐτὴ καὶ γενεαί «Ελλη-
νική» εἶναι, γιατί εἶναι κανονικὸ δημιούρ-
γημα τῆς γλωσσικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἔθνους
καὶ γραμματικῶς ἀπαραίτητος καὶ πλου-
σία σὲ ἑκφρασί καὶ γενεαί ζωῆ καὶ ἡ μό-
νη ζωντανὴ διὰ τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ καὶ γι'
αὐτὸ εὐνολομάθηται.

Θὰ ἐξετάσουμε τώρα τὸ κύριόν μας θέμα
εἶναι ἡ γλῶσσα αὐτὴ κατὰλληλῃ γιὰ ἐκ-
παιδευτικὸ ὄργανον; Μπορεῖ νὰ διδαχθῇ στὸ
σχολεῖο; Καθὼς ὅλοι μας ξέρουμε κ. συνά-
δελφοι τὸ παιδί, ὅταν πρωτομπαίνει στὸ
σχολεῖο φέρει στὴ ψυχὴ του ἓνα ὅλον πολ-
λυμύδατον γιὰ τὸ δάσκαλον. Ὁ δάσκαλος
σύμφωνα μὲ τὸ παιδαγωγικὸ ἀξίωμα ἐκ τῶν
γνωστῶν εἰς τὰ ἀγνωστά, πρέπει νὰ τὸ με-
ταχειρισθῇ καὶ ἐπ' αὐτῷ νὰ ἀρχίσῃ νὰ
χρῆσθῃ τὸ μορφωτικὸν του οἰκοδόμημα. Τὸ
πολύτιμον αὐτὸ ὅλον εἶναι ὁ ψυχικὸς κό-
σμος τοῦ παιδιοῦ ὁ ὁποῖος εἶναι σφικτὰ
συνοψασμένος μὲ τὴ μητρικὴν του γλῶσσα,
μὲ τὰ ἥθη τοῦ χωριοῦ του, μὲ τὰ παραδό-
σεις τοῦ ἔθνους του, μὲ τὰ παραμύθια τοῦ
τόπου του καὶ μὲ τὴ ζωὴν του ὅλη. Ὅλον
αὐτὸ τὸν ψυχικὸν κόσμον τὸ παιδί τὸν ἐξωτε-
ρικεύει μὲ τὴν μητρικὴν του γλῶσσα. Αὐτὴ
λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι τὸ μέσον ἐκπαιδευ-
τικῆς μεθόδου καὶ διδασκαλίας καὶ μ' αὐ-
τὴ καὶ μόνη θὰ μπορέσῃ ὁ δάσκαλος νὰ χύ-
σῃ στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ κάθε γνώσι καὶ
κάθε γενναῖον καὶ φρονητικαῖον καὶ θὰ
ξερορξάσῃ κατὰ πρόληψιν καὶ δαισιδαιμονία.
Καὶ τοῦτο γινεῖται ὅταν μὴν γινώσκουμε
ἐνδιαφερόμενα γιὰ τῆς ἰδέας μας καὶ τὴ
διδασκαλίαν μας. Τότε μαθαίνουμε ὅταν γεν-
νηθῇ στὴν ψυχὴν μας ἐνδιαφέρον γιὰ τῆς ἰ-
δέας μας καὶ τὴ διδασκαλίαν μας. Τότε μα-
θαίνουμε ὅταν γεννηθῇ στὴν ψυχὴν μας ἐν-
διαφέρον, γι' αὐτὸ ποὺ θὰ μάθωμε δηλ. ὅ-
ταν ὁ ψυχικὸς μας παραστατικὸς κόσμος
συνταρτάσῃ μ' αὐτὸ βλέπομεν κ' αὐτὸ ἀκού-
με, ὅταν ὁ δάσκαλος μας μᾶς μιλεῖ στὴ γλῶ-
σσά του νοιώθουμε δηλ. στὴν μητρικὴν μας.

Ἐκτὸς τούτων πρῶτος ὁ Κομνένος στὰ
1500 καὶ δεύτερα ὁ Πεσσαλότης ἐνόησαν
ὅτι μόνη ἡ μητρικὴ γλῶσσα ἀρμόζει στὸ
σχολεῖο καὶ γι' αὐτὸ ὁ Κομνένος ἐξορίζεται

στὴ διδακτικὴν τοὺς δασκάλους νὰ ἀπο-
σκορακίσουν τὴ Λατινικὴν καὶ Ἑλληνικὴν ἀ-
πὸ τὰ Σχολεῖα καὶ νὰ διδάσκουν τὴν μητρικὴν.
Ὁ Λούθηρος ποὺ εἶχε καταλάβῃ τὴν
ἀξίαν τῆς μητρικῆς γλώσσας προπαγανδίζον-
τας τὴν καλλιέργειαν τῆς Γερμανικῆς ἔλεγε
τὰ ἑξῆς: «Μὴ ζητᾷς στὰ Λατινικὰ πῶς θὰ
γράφῃς καλὰ Γερμανικά. Πῶτα τὴ μάνα στὸ
σπῆ, τὰ παιδιὰ στοὺς δρόμους, τὸν ἀπλο-
κὸν ἄνθρωπον στὸ παζάρι, κύτταξέ τοι σιό-
μα πῶς μιλοῦνε καὶ ἔτσι γράφε».

Ἐκτὸς τούτων τὸ παιδί, ὅταν φοιτᾷ στὸ
σχολεῖο, κυρίως τὸ δημοτικόν, βρισκεται σ'
ἐκείνη τὴν ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπερ-
ισχύει τὸ πρακτικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ψυ-
χὴ του νυνεῖται μέσα στὸν κόσμον τοῦ συγ-
κεκριμένου πανθητικοῦ. Ἐρῶτον λοιπὸν
γιὰ ἀπειρητὴ μὴν πανταθερὴ ἡ ἀγωγὴ ἔχει
τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ, ἡ ὁποία πρὶν ἐκ
τῶν ἑξῶ νὰ ἀναπτυχθῇ διὰ τῆς αὐτενεργεί-
ας καὶ ἐλευθέρως ἐργασίας δὲν μποροῦμε νὰ
παραινέσωμεν τὸ ψυχικὸν του κόσμον καὶ
ἰδιαίτερα τὸ γλωσσικὸν του ὄργανον, τὸ ὁποῖον
ἀπὸ τόσῃ τιμῇ του φέρει τὸ παιδί διανθρωπο-
μαθῆναι στὸ σχολεῖο. Τὸ γλωσσικὸν αὐτὸ ὄρ-
γανον διὰ τὰ 9) 10) τῶν Ἑλληνοπαίδων εἶ-
ναι ἡ κοινὴ ὁμιλουμένη γλῶσσα δηλ. ἡ δη-
μοτικὴ ἐκείνη ἀπὸ λίγας ἰδιωματικὰς παρα-
λλαγὰς.

Ὅλος διόλου ἀντίθετος ὁ κόσμος αὐτὸς τοῦ
συγκεκριμένου καὶ θετικοῦ γιὰ τὴν παιδικὴν
ψυχὴν λείπει διότι ἀπὸ τὴν τεχνητὴν καθα-
ρεύουσα, ποὺ δημιουργήσαν οἱ λόγοι μα-
κριὰ ἀπὸ τὴν ἑθνικὴν συνείδησιν καὶ τὸ ἐθ-
νικὸν ἐγὼ μακριὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα
ποὺ περιβάλλει τὴν παιδικὴν ψυχὴν μέσα στὴν
περιοχὴ τῶν ἀφηρημένων ἐνοσιῶν. Ἐπομέ-
νως εἶναι ἀδύνατον στὸ δάσκαλον νὰ ἐκφράσῃ
τὴν ζωντανὴν αὐτὴ πραγματικότητα στὴν
καθαρεύουσα.

Ἄν τὸ ἐπιχειρήσῃ θὰ καταστήσῃ τὴν
πραγματικότητα αὐτὴν ὡχρὴ, ψυχρὴ, ἀναιμι-
κὴ καὶ ἀνελεθρωμένη.

Τὴν ἀρχὴν λοιπὸν αὐτὴν ἂς ἴδωμεν τὴν ἐφαρ-
μόζει τὸ Δημ. Σχολεῖο αὐτὸ τοῦλάχιστον ποῦ
εἶναι ἡ μορφωτικὴ βᾶσις τοῦ ἔθνους καὶ ἔ-
χει σκοπὸν νὰ δώσῃ στὰ παιδιὰν τοῦ λαοῦ
τὰ ἀπαραίτητα πνευματικὰ ἐφόδια γιὰ τὸν
ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ τὸ ἀναγκαῖον γλωσσικὸν
ὄργανον ἐκπαιδευτικῆς μὲ τοὺς ὁμογενεῖς του;
Ἄν ἐξαιρέσωμεν τὴν τελευταῖαν προσπάθειαν
ποὺ ἔβριλαν μερικοὶ φωτισμένοι ἀνθρωπο-
στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ προτιήτερα ἀλλὰ κυρίως
ἀπὸ τὸ 1917 καὶ δώθε θὰ ἴδωμεν ὅτι τόσο
ὁ δάσκαλος ὅσο καὶ ἡ πολιτεία δὲν ἐλογάρια-
ζαν καθόλου τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ ἐκπαιδευ-
τικῶς δηλ. ἡ θεωρία ἐκείνη ὅτι τὸ παιδί
εἶναι tabula rasa ἀπάνω στὴν ὁποία μπο-
ρεῖ, νὰ γράφῃς διὰ θέλης χωρὶς νὰ λάβῃς
ὅπ' ὅπιν τὴν ψυχὴν του. Ἐστὶ λοιπὸν ἐδῶ
στὸ παιδί βιβλίου ποὺ μέσα τους δὲν εἶχαν
σπειρῇ, οὐτε σπᾶλα ἑλληνικῆς ζωῆς, οὐτε
ἀχνίδα Ἑλληνικοῦ φωτός, οὐτε μετωπία

ἀπὸ τὸ μοσχοβόλημα τῆς Ἑλληνικῆς φύ-
σεως, δηλ. τίποτε ποὺ νὰ συγγένευσεν μὲ τὸν
ψυχικὸν κόσμον τοῦ παιδιοῦ. Τὰ ἀναγνωστι-
κὰ ἐπαρροσίζαν στὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ ἓνα
κόσμον ἀγνωστον πρὸς τὸν ψυχικὸν του κόσμον
γεμᾶτον πατριδολατρίας καὶ ἠθικολογίας ἀνυ-
χολόγητης παπαδιστικῆς. Τὸ παιδί ἐκεῖ μέσα
δὲν ἐβρίσκει τίποτε σχετικὸν καὶ σύμφωνον μὲ
τὴν ψυχὴν του καὶ μὲ τὸ ἐγὼ του καὶ γι'
αὐτὸ ἔμενε πάντα στεναγμένο, πάντα παθη-
τικόν, πάντα μὲ χασμουριτὸν στὸ σιόμα καὶ
μὲ νύστα στὰ μάτια, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ συν-
αισθανθῇ τὴν παραμικρὴν χαρὰ, τὸν παρα-
μικρὸν ζῆλον σ' ἐκεῖνα ποὺ τὸν διδάσκουν, τὴν
παραμικρὴν αὐτενεργείαν.

Καὶ γιατί γινόταν αὐτό; Ἡ ἀπάντησι εἶ-
ναι εὐκόλῃ. Ὁ δάσκαλος ἀναλαμβάνει νὰ
προσπύλῃ στὴν τὸ παιδί σὲ μιὰ νέα θερησια.
Ἀλλὰ δὲν κάνει διὰ νὰ κάνουν οἱ ἱεραπόστολοι,
οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ προσηλυτίσουν εὐκόλως τοὺς
ἀγρίους μαθαίνουν τὰ ἥθη των, τὴν γλῶσσάν
των, τὰ ἔθιμά των, τὴν ζωὴν των. Ὁλοσδιό-
λου ἀντίθετα προσπαθῇ νὰ τὸ κάμνῃ νὰ ἀ-
μαρτηθῇ τὸν ψυχικὸν του κόσμον, νὰ ἀπαρ-
νηθῇ τὴν γλῶσσάν ποὺ ἔμαθε θυλάζοντας
τὸ βυζὶ τῆς μάνας του νὰ ἀρνηθῇ τὰς λέξεις
νερό, ψωμί, κρασί, μύτη, μάτια, ἀφτιά, γά-
τα, καπέλλο, πόρτα, παπούτσι κ. λ. π. ὡς
χυδαῖα καὶ ἀγελαῖα. ὡς λείψανα τῆς δου-
λείας ὡς λέξεις τοῦ παρηγμακότος ἑλληνι-
σμοῦ καὶ νὰ λέγῃ ὕδωρ, ἄρτος, οἶνος,
οἶος, ὀφθαλμοί, ὤτα, γαλῆ, πῖλος, θό-
ρα, ὑπόδημα κ. κ. π. Ἐστὶ ἀντὶ ὁ δυστυ-
χῆς μαθητὴς νὰ τρέφεται μὲ πραγματικὰς
γνώσεις τρέφεται μὲ νεκρὰς λέξεις, ἀντὶ νὰ
παιδαγωγῇ πρὸς πραγματικὴν σκέψιν,
ἐκπαιδεύεται εἰς τὸ νὰ παῖξῃ μὲ νεκροὺς
τύπους. Ἀντὶ νὰ μαθαίνῃ νὰ γράφῃ ἐκείνος
τὰς λέξεις τῶν ὁποίων γνωρίζει καὶ συναι-
σθάνεται τὴν οὐσίαν, προσπαθεῖ νὰ μάθῃ
ἄλλες τῶν ὁποίων τὴν οὐσίαν δὲν τὴν ἐννοεῖ.
Ἐστὶ λοιπὸν στὸ παιδί γεννιέται ἡ σκέψις
ὅτι ἄλλη γλῶσσα μιλοῦν στὸ σχολεῖο καὶ ἄλ-
λη στὸ σπίτι, ὅτι τὸ σχολεῖο εἶναι κἀκεῖ
χωρὶς καὶ ἄσχετο μὲ τὴν ζωὴν, ὅτι εἶναι φυ-
λακὴ στήν ὁποία μπαίνουν μερικὰ πράγμα-
τα ποὺ δὲν μᾶς χρησιμεύουν στὴν ζωὴ. Φρον-
τίζει δηλ. τὸ ἴδιον νὰ μελανώσῃ τὸ σκοπὸν
του. Ὁ δὲ δάσκαλος, γιατί δὲν
φροντίζει νὰ χύσῃ αἰθρὸν στὴν ψυχὴν
τῶν παιδιῶν του, ὅπως εἶπεν ὁ ἄγγελος ἐκεῖ-
νός δάσκαλος στὸν Μεγάλον Ναπολέοντα, ὅταν
τὸν βόηκε νὰ διδάσκῃ καὶ τὸν εἶπεν ὅτι κα-
νεῖ, δὲν φροντίζει νὰ ἀνοίξῃ τὴν παιδικὴν
σκέψιν καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὸν μητρικὸν του γλωσ-
σικὸν ὄργανον, δὲν φροντίζει νὰ γυμνάσῃ τὴν
παιδικὴν ψυχὴν μὲ τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα τῆς
ζωῆς ἀλλὰ πῶς λέγεται καλύτερα ὁ πατέρας
ἡ μάνα τὸ νερό κ. λ. π. διδάσκοντας εἶσι
στὸ παιδί τὴν καταφρόνησιν πρὸς τὸν ψυχι-
κὸν του κόσμον, πρὸς τὴν πραγματικότητα
πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καταστρέφοντας του τὴν
αὐτοπεποίθησιν καὶ τὸν ἀτομισμό του. Ἀπ-

ἐκεῖ λοιπὸν ἀρχίζει τὸ χάσμα μεταξὺ γραπ-
τῆς γλώσσας καὶ προφορικῆς. Στὸ σχολεῖο
καλλιεργῆται μονάχα ἡ γραπτὴ ἡ καθαρὴ
ὡσα ἡ δὲ ὁμιλουμένη ἀφίνεται ἀκαλλιέργη-
τη στὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ. Ὁ φυσικὸς σύνδε-
σμος μεταξὺ δασκάλου καὶ παιδιοῦ δὲν χρη-
σιμοποιεῖται. Τὸ Σχολεῖο μὲς δηλ. εἶναι
ἄγλωσσο. Ἐν' ὃν κάθε σχολεῖο σ' ὃν κόσμον
εἴτε Γαλλικὸν εἴτε Γερμανικὸν καὶ ἀρβανίτικον
ἀκόμα διδάσκει τὴν γλῶσσάν του, τὴν γλῶσσάν
δηλ. ποὺ μιλεῖ, ὁ δάσκαλος καὶ ὁ μαθητὴς
στὸ δικὸν μας τὸ σχολεῖο γίνεται κἀκεῖ ἀν-
στο, διδάσκειται γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν μιλῶν
οὔτε ὁ δάσκαλος οὔτε ὁ μαθητὴς. Ἡ γλῶσ-
σα ἡ ζωντανὴ ἡ ὁμιλουμένη αὐτὴ εἶναι ἡ
ψυχὴ τοῦ σχολείου, εἶναι τὸ στοιχεῖόν του
εἶναι ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς τοῦ παιδιοῦ, τὸ
ἀνδρὶν τοῦ μυαλοῦ του, ὁ πρῶτος σφίγ-
κτος τοῦ μυαλοῦ του. Στὸ δικὸν μας τὸ scho-
leio λοιπὸν ἡ γλῶσσα ποὺ χρησιμεύει γιὰ
τὴ διδασκαλίαν δὲν μιλεῖται οὐδὲ διδάσκει-
ται. Διδάσκεται δὲ μιὰ ἄλλη νεκρὴ ποὺ δὲν
ἔχει καμμίαν συγγένειαν μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ παι-
διοῦ. Τὸ Σχολεῖο μας δηλ. εἶναι μουσειον
τοῦ Καίρου, ὅπου εὐρίσκει κανεὶς ὅλες τὰς
μοῦσας τοῦ Εὐδόξου τετάρτου καὶ πέμπτου
αἰῶνα τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος τῆς ὁποίας
στὰ χαμένα προσπαθοῦμε ν' ἀναστήσωμεν
κάνοντες ἐνέσεις μὲ τοὺς γλωσσικοὺς ὁρροὺς
τῶν διαφόρων γλωσσικῶν ὁρροῦν.

Ποῖο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ὅλοι μας τὸ
ξέρουμε. Τὸ κακὸν τὸ παιδί ἔρχεται στὸ
σχολεῖο μὲ ἓνα ὅλον ἡρω ψυχικὸν κόσμον, μὲ
φαντασίαν, μὲ κρίσιν, μὲ αὐτοπεποίθησιν στὴν
πνευματικὴν του δύναμιν καὶ πρὸ παντός
μὲ γλῶσσάν μὲ τὴν ὁποία ἐπικοινωνεῖ μ' ὁ-
λοὺς τοὺς ὁμογενεῖς του χωρὶς νὰ κάμῃ ἁ-
συνταξίαν καὶ ἡμεῖς διώχνουμε ἀπ' αὐτὸ ἁ-
γλῶσσο, ἀντικαθίσταμε τὴν ζωὴν μὲ νεκρὴν
τὴν αὐτοπεποίθησιν, μὲ μίσος ἐναντίον τοῦ
σχολείου καὶ τοῦ βιβλίου τῆς τροφῆς αὐτῆς
τοῦ μυαλοῦ.

Αὐτὸ τὸ κακὸν κίνημα, δὲν εἶναι μικρὸ. Αἶ-
νουμε ἓνα νεκρωτικὸν στὰ παιδιὰ τῆς ψυχῆς
μας. Χλωροφορίζουμε τὸ ἔθνος μας ὅλην.
Εἰσάγουμε τὰ παιδιὰ στὴν πνευματικὴν ὁμη-
ρία, στὴν διακοσμητικὴ ἀποτέλειαν καὶ ἀπο-
κολοκύνθωσι, παραξένωμεν τὸ μυαλὸν τους
καὶ κόβουμε τὴν αὐτενεργείαν τους. Τοὺς
καταδίδουμε τὸν πρῶτον τῆς φαντασίας ποὺ
μπορεῖ νὰ τὰ ἀνεβῇ σὲ πῶλες ἰδέας καὶ μὲ
γάλας. Τὰ διδάσκουμε χωρὶς τὰ τὸ θέλωμε
νὰ κατὰφρονήσῃς δυναμεις των, νὰ μισοῦν
τὴν κληρονομία τῶν προγόνων μας, ἀποστρέ-
φονται κατὰ νεοελληνικὸν ποὺ ἔχει σχέση
μὲ τὴν ζωὴν των, μὲ τὴν ὑπαρξίν των, μὲ τοὺς
κόπους των μὲ τὰς ἐλπίδας των. Ἄν λοιπὸν
θέλωμε ἡ διδασκαλία νὰ ἔσῃ ὡχρὴ καὶ ναυαρ-
ποφορὴ ἂν θέλωμε τὸ παιδί κατὰ τὴν ὥρην
τῆς διδασκαλίας μὲ νὰ αὐτενεργῇ καὶ νὰ ζῇ
ἂν θέλωμε ἐκεῖνα ποὺ μᾶς λέει νὰ ἔχουν
σχέσι μὲ τὴν ψυχὴν του καὶ τὸ ἐγὼ του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΡΚΗ

Τὴν περασμένη τετάρτη παίχτηκε ἀπὸ τὸ Θίασο Νέξερ στὸ Θέατρο Ποσειδείου τὸ δραματικὸ ἔργο τοῦ ἐλλειποῦ συντεγμένου κ. Γ. Πελλερὲν ἢ «Κίρκη».

Τὸ ἔργο ἔχει ἀπόδοσι παρμένη ἐκ τῆς μυθολογίας.

Ὁ κ. Γ. Πελλερὲν μὲ τὴ δύναμι τῆς τέχνης ποὺ τὸν χαρακτηρίζει χαίρειται πολλὰ ὁμορφα τὸ λεπτὸ τοῦ θέματος καὶ μᾶς παρουσίαν πολλὰ ζωντανούς τοῦ τόπου τοῦ Ὀδυσσεὺς τῆς Κίρκης, τοῦ Ἀντίνορα τῆς θεᾶς Φίλης, τῆς Ἐκάτης κλπ.

Πρώτους καὶ καλλομιμένους διαλόγους ὅλο τὸ ἔργο παρουσίαν τῆς διαφορῆς τῶν χαρακτήρων τῶν ἀνθρώπων, τὸν χαρακτήρα τῆς ἡδονιστικῆς Κίρκης τῆς τῆς σκληρῆς καὶ ἀδυσώπητης ποὺ δὲν ἀργεῖ νὰ ταπεινώσῃ καὶ νὰ κλέψῃ μπροστὰ σὲνα ἄνδρα μὲ δύναμι ἡθικῆς καὶ χαρακτήρα διαμαντένιο.

Τὸ χαρακτήρα τοῦ Ὀδυσσεὺς, ἐνὸς ἀρχαίου τέλειου σὲ ὅλα του, πράγματι πρὸς τοῦ συντρόφους τοῦ μὲ παντοεινὴ εἰσαὶ σὲ τὴν πατρίδα του καὶ σὲ τὴ νόμιμη γυναῖκα, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὰ ξεχάσῃ οὔτε μπροστὰ σὲ ἀναιρεμένα καλὴ μὴς θεᾶς τῆς ἡδονῆς.

Τὸ χαρακτήρα τοῦ ἀντίνορα ἔστι φίλον ποὺ προδίδει τὴ φιλία σαγηνευμένου τῆς Ἐκάτης μὴς σπλαγχνικῆς θεᾶς. Τοῦ Ἑρμῆνος τύπου τέλειου ἀγγελιοφόρου κλπ.

Τὸ ἔργο εἶναι διασκεπτικὸ μὲ ἓνα ἐπιλογὸ ποὺ ἦταν δυνατόν καὶ νὰ λείψῃ, καὶ ποὺ δὲν χαίρει πάλι τὸ σύνολο, ἀλλ' ἀκριβῶς τὸ συμπληρώνει, γιατί μαζὶ τὸν ὁ συγγραφέας θέλει νὰ δῇ σὲ θεατὴ πῶς στεφανώνεται μὲ τὴ δόξα πάντα ὁ τίμιος ἀγώνισ.

Ὦν ἓνας θαύματος τῆς ἀρετῆς ἐκείνη ἢ ἐνδοσυϊδὴς ἀναχώρησις σὲ τὸν ἐπιλογὸ καὶ ἡ φανερὸς μὴς ἀλήθεια: πῶς ἡ γυναῖκα καὶ νικημένη πάλι γυναῖκα θάνατι μὲ τὴ σκέψι πάντα πρὸς τὴν ἐκπλήρωσι ἐνὸς ὀνείρου τῆς καὶ ἐνὸς πόθου.

Τὸ ρόλο τοῦ Ὀδυσσεὺς εἶχε ὁ κ. Νέξερ τῆς Κίρκης ἢ κ. Μ. Βάλα, τοῦ Ἑρμῆ ὁ κ. Συμβόλης τοῦ Ἀντίνορα ὁ κ. Κούτα-

βά, τῆς Ἐκάτης ἢ δις Μαρία Νέξερ τῆς Φίλης θεᾶς ἢ δις Κατίνα Νέξερ, ὅλοι τοὺς δὲ ποίεσαν πολὺ ὁμορφα τοὺς ρόλους καὶ πολὺ πετυχημένα.

Ὁ Συγγραφέας ἐκλήθη σὲ τὴ σκηνὴ κατ' ἐπαλήθευ καταχειροζωοτηθεῖς.

Γεώργιος Παρθωτιδῆς

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

Τὴν περίεργον, ἐνὸς ὅλα τὰ ἀριστοτεχνήματα τῆς τέχνης εἶναι σὲ φῶς χαμωμένα, ὁ ἄνθρωπος ὁ τεχ. ἴτης ὅλων νὰ κατασκευάζεται σὲ σκοτάδι.

—Ὅταν περὶ ἡ σκέψις σὲ ὕψη παύει τὸ χαμόγειο ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ ἀνθρώπου.

—Σαῖτε χωρίς γέλιο παιδιοῦ, σπῖτι χωρίς γυναικα, εἶναι σὲ ἀνοιξή βωβή χωρίς πουλιά καὶ ἡδονία, καὶ Μῆς χωρίς λούλουντα, γάμος χωρίς τραγουδιᾶ εἶναι χαμπάνα ἐκκλησιάζε νὰ λείπει τὸ γάμοσιδι.

—Φεύγε μακριὰ ἀπὸ πράγματα ποὺ σ' ἐκλινεῖς ἀνέχων. Ἀπὸ κατὰ τοῦ γονίου καὶ πέννα Δημοσίον.

ΑΝΙΧΝΕΥΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Παύλωνι

Ἐνα ὁμορφο ἀνιχνευτικὸ παίγνιδι ποὺ μοῦ τὸ ἐνέπνευσε ἡ πείρα εἶναι ἡ «Βαβυλωνία» τὸ ὄνομα τῆς δὲ πιστεῖν νὰ τὸ δικαιολογήσετε. Τὸ παίγνιδι αὐτὸ αἶμα παίζεται σὲ τόπο μὲ δένδρα καὶ μὲ κάμπους: κούατες ὅχι μονάχα εἶναι ποτὶ ἐνδιαφέρον μὰ καὶ συντελεῖ σὲ τὸ νὰ ἀνιχνεύσῃ τὴν τέλει ἢ παῖκα. σὲ ἀνιχνευτικὸ τοῦ ἔργου δηλαδὴ νὰ ἀνακαλύπτουν τὸν ἔχθρὸν ἀπ' ἐνὸς καὶ νὰ τὸν ἀποφύγουν ἀπ' ἑτέρου. Οἱ παῖκατες: ὅσοι καὶ νάναι δὲν πειράζει. Ὁ ἀρχηγὸς πρὶν ἀρχίσῃ τὸ παίγνιδι κάνει τὸ ἔξῃ: Σὲ καθε παίκτη κάνει δύο πράγματα ὁρίζει νὰ ἀνακαλύψῃ ἓνα ὀρισμένο ἀντίπαλο τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖον τὸ λέει χωρίς νὰ τὸ ἀκούσουν οἱ ἄλλοι, καὶ τοῦ λέει νὰ φυλάγεται γιατί κάποιος ἄλλος ἀπ' ὅλους θὰ ἐπιφορτισθῇ νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτόν. Δὲν πρέπει νὰ ἀνατεθῇ σὲ δύο νὰ ἀλλήλο ἀνακαλυφθοῦν. Κάνοντας αὐτὰ διώχνει ἓνα-ἓνα τοὺς παίκτας καθε δὺ τρία λεπτά, γὰ νὰ κοφτοῦν. Κάθε παίκτης θὰ φροντίσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνον ποὺ τοῦ ὥρισαν καὶ τὸν ἔχει ἐνὸς θὰ φυλάγεται νὰ μὴ τὸν ἀνακαλύψῃ ὁ ἀντίπαλός του πὺ τὸν καταζητεῖ καὶ ποὺ δὲν τὸν ἔχει. Ἐδῶ χρειάζεται πολὺ τέχνη καὶ πονηρία. Τὸ παίγνιδι θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ κρυφτοῦν ὅλοι καὶ μετὰ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀρχηγοῦ.

Κάθε παίκτης ὁφείλει νὰ γυρίσῃ σὲ φρε-

λίαν χωρίς νὰ ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνον ποὺ τοῦ διόρισαν ἂν προηγουμένως τὸν ἀνακλήρῃ ὁ ἀντίπαλός του.

Γὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει ὁ ἀντίπαλός νὰ τὸν πλησιάσῃ 4 βήματα καὶ νὰ τοῦ πῇ ἄ τ.

Ὁ παίκτης ποὺ κατορθώνει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἀντίπαλό του τραβάει ἄμεσως καὶ μὲ προφύλαξι σὲ φιλία ὅποτε αἶμα φτάσῃ ἐκεῖ χωρίς ἐν τῷ μεταξύ νὰ τὸν πλησιάσῃ τέσσαρα βήματα ὁ ἀντίπαλός του κηρύσσεται νικητής.

Σὲ τέλος ὅλοι οἱ νικηταὶ καβαλλοῦν τοὺς νικημένους ποὺ τοὺς φέρουν καβάλλα 30-50 μέτρα.

Γ. Βαβυλωνί

Η ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

Ἐνα γλυκὸ ἀεράκι κυτῖδανε τὰ ὀλογάλανα νερά τῆς Παισιότιδος τῆς μαγεμένης λίμνης μας. Ὁ ἥλιος ἔπλεγε νὰ γείρῃ σὲ δύοσι του.

Κύματα κόσμου κατακλῖζον ὅλη τὴν καλόκτιστη προκυμαία ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, νὰ ἰδοῦν, νὰ ἀπολαύσουν νὰ χειροκροτήσουν τοὺς προσκόπους: μᾶς τὴ μόνη ζωὴ τῆς πόλης μας ποὺ δίνουν τὴν πρώτη καλοκαιρινὴ ἐφετεινὴ ἐπίδειξιν.

Στὲ 7 ἀκριβῶς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρετὴ τοῦ Στρατηγῶ κ. Τσιρογιάννη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁπ. ἰου ἦταν ἡ ἐπίδειξις καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων, προξένων κλπ. μετὰ τὸ στήσιμο δύο κοινωνικῶν σκηνῶν γίνετα ὁρόμος ταχύτητος 100 μέτρων. Οἱ ἀθληταὶ πρόσκοποι χωρίζονται σὲ τρία ἀναστήματα.

Νικητὴς σὲ τὰ ἦρθε ὁ Ὑπάρχης Κωνσ. Φίλης σὲ 12".

Στὸ β' ὁ Ὑπάρχης Ἰωάν. Παλλάσας καὶ ὁ Γεωργ. Σιόμπουλας ἰσοπαλοῦ.

Στὸ γ' ὁ πρόσκοπος Γεωρ. Γάκης. Ἀμέσως μετὰ γίνετα λεμβοδρομία. Δύο βάρκες μὲ τέσσαρες κορηλάτες ἡ καθε μία ἀγωνίζονται γὰ τὴν ταχὺτητα σὲ 200 μέτρα.

Νίκησε ἡ βάρκα μὲ τοὺς Θεοφ. Πελλέρην (ἐν) ἡν) Κωνσ. Φίλην (ὕα) ἡν) Ἰωάν. Παλλάσας (ὕα) ἡν) καὶ Γεωρ. Σιόμπουλας πρόσκοπον.

Στὴ διεκδικησίαν ποὺ ἐπικολούθησε νίκησε ἡ ὁμάδα ἀπὸ τοὺς προσκόπους Στέφ. Χριστιδῆν, Θεοφ. Πελλέρην, Ἰωάννην Χαρίτωναν, Εὐάγ. Χαρίτωναν, Νικ. Γκλῆναβον' Κωνσ. Παπαζῶν. Π. Φερσίδη.

Στὸν ἀγῶνα 100 μέτρων μὲ τρία πόδια νίκησαν οἱ Κ. Παπαζῶν καὶ Γ. Σιόμπουλας β' ἀναστήματος καὶ Δημ. Μελάς καὶ Ἰωάν. Παλλάσας γ' ἀναστήματος.

Μετὰ ἔγινε ἀγῶνας ποδηλάτων σὲ 500 μέτρα ποὺ νίκησαν στὴν α' σειρά ὁ Ὑπάρχης Κων. Φίλης στὴ β' ὁ Δημ. Καραλάσης στὴν γ' ὁ Δημ. Μελάς καὶ στὴν δ' ὁ Ἀπ. Πονταζίδης.

Ρυθμιζὰ ὕστερα μὲ ἀκατέργαστα χοντροῦλα ἀνὰ δύο κρατῶντας τὸ καθένα περνοῖν οἱ πρόσκοποι καὶ στὴν ἀμουδιὰ μὲ ταχύτητα κατακληκτικὴ κατασπινάξουν μὴ σκεδία ποὺ τὴν ὀδηγεῖ ὁ πρόσκοπος Γ. Γκλῆναβος μὲ πρόχειρο κοντάρι ἐπὶ 100 μέτρα.

Μὲ ἴδια ταχύτητα γίνονται καὶ δύο πρόχειρες καλὲς μὲ καλὸμα καὶ κοντινῶς, γραφικότερες στὲς ὁποῖες στήνονται δύο προσκοπικὲς σημαῖες.

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ συστήματος κ. Γ. Βαβυλωνί μὲ ὥραία προσφώνησι στὴ δημοτικὴ εὐχαριστεῖ τὸ Στρατηγὸ κ. Τσιρογιάννη ποὺ εἶναι τόσο ὑποστηρικτὴς τοῦ προσκοπισμοῦ, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους καὶ τὸ πλῆθος καὶ ὕστερα ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς προσκόπους συνιστὰ νὰ εἶναι πάντα πιστοὶ σὲ τὸν προσκοπισμὸ καὶ νὰ μὴ δηλιάσουν στὲς δυσκολίας ποὺ ἀπαντοῦν γιατί μόνο ἔτσι θὰ στεφανωθοῦν μὲ τὰ κλαδιὰ τῆς νίκης τῆς ζωῆς καὶ μόνον ἔτσι θὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμὸν τοῦς.

Ὁ Στρατηγὸς κ. Τσιρογιάννη μὲνδουσιαστικὰ λόγια συγχαίρει τὸ ἔργον τοῦ προσκοπισμοῦ καὶ ἐμμετα καθε πρόσκοποι τοὺς πρόσκοπους ὑποσχέται δὲ νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ ἐκθύμως καὶ νὰ τοὺς ἐκκαλύψῃ στὴν ταχὺτητα ἀνάπτυξιν.

Ὑστερὰ ὁ Στρατηγὸς μοιράζει τὰ δῶρα στὲς νικητὰς ποὺ μὴν χροῖσιν προσημασία καὶ ἡ ὁμορφὴ γιορτὴ τελειώνει μὲ ἐπισημοῦς γὰ τὸ Στρατηγὸ καὶ τὸν προσκοπισμὸ.

Ἡ προσκοπικὴ σημαῖα καὶ οἱ σημαῖες σημαντικὲς στὴ λίμνη κυματίζαν μὲ προφάνεια ἐνὸς ὁ ἥλιος χαμένος ἀπὸ πολὺ πῖσος ἀπ' τὰ βουνὰ εἶχε σκωπίσῃ ἓνα μεγαλόπρεπο κόκκινο χέριμ σὲ τὸν ὁρίζοντα.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΑΙ ΠΕΝΘΕΣΙΛΕΙΑ

[Το γαλλόφωνο κριτικό περιοδικό *Libre* του κ. Ρουσέλ εξέδωσε πρόσφατως γαλλιστί ένα βιβλίο της δεσποσύνης Γαλανού με τον τίτλο *Toute notre Hellade* (Όλη μας η Ελλάδα).

Χάρη των αναγνωστών της «Αναγεννήσεως» μεταφράζω τον Αχιλλέα και την Πενθεσίλεια. *Achilles et Penthesilée* που δημοσιεύεται ανά τα έτη καλογραμμένα διηγήματα που περιέχει το αναφερόμενο βιβλίο, καθόρια κι ομαλά, αληθινά γυναικεία κομποτεχνήματα που θα είχαν μάλλον υπολογισίμα από μέρος της νεοελληνικής παρά της γαλλικής φιλολογίας.

(Πενθεσίλεια, θυγάτηρ του 'Αρεως και της 'Ορόρης, βασίλισσα των 'Αιαζόνων έλθοσα προς βοήθειαν του Πριάμου και πληγωθείσα θανατηφόρος υπό του 'Αχιλλέως.

Λεξικόν της 'Ελλην. Γλώσσης Σκαρλάτου Βυζαντίου)

Σ. 'Ανέσπερος]

Η ρομφαία που χάλκεψε το σφυρί του 'Ηφαιστου ξεδρομίζει το πελέκι της θυγατέρας του 'Αρεως. 'Ο θόρυβος των μεταλλων που συγκρούονται άντηχί σέ κάθ' έφορμηση. 'Ο 'Αχιλλέας μόλις και με βία πηδά κάτω από το άρμα του. Παραπίσω οι Μυρμιδόνες τον θαυμάζουν σιωπηλοί και πίσω από την 'Αμαζόνα ή τολμηρές μαχήτριες με τα ώραία τους κεφάλια κατά μπρός σκυμμένες πάνω στα μεγαλόπρεπα άλογά τους ρίχνουν στη βασίλισσά του: βλέμματα θαυμασμού. 'Ασπίδες, αματωμένα πτώματα σκεπάζουν την κτρινωπή κοιλάδα του Σκαμάνδρου. 'Η σκόνη που γεμίζει τον άερα, ο άφρος που άσπρίζει τα χαλινάρια αναθυμίζουν τον ξεφρενιασμένο δρόμο των δύο άρχηγων και των δύο στρατών που ποθούν απλήτως ν' απολάβουν από σιμότερα ένα θέαμα αίματος και φονικού. Πάνω στο λόφο που δεσπόζει της κοιλάδας ή Τροία ύψώνεται μεγαλόπρεπη, ζωσμένη με πύργους που έχτισαν οι θεοί. Θα ιδή τάχα άκόμα μια φορά μπρός τα τέχη της να χάνονται οι υπερασπιστές της; Το χρυσό-τροχο λοφί σηματοείζει άπειλητικά πάνω στην κορφή του γιού του Πηλέα. 'Ο θάνατάς του με τάσημένα άστέρια που δέχεται τα αρώτα πυρά του ήλιου, ξαστράφτει άχτιδάτος, θαμπωτικός. 'Η Πενθεσίλεια όρθή πάνω στο άλογό της

ντυμένη με λαμπερά ύφασματα τον κοιτάζει κατά πρόσωπο και χωρίς φόβο. Κάτω από την περικεφαλαία της τα μάβρα μάτια της άστράφτουν και ρίχνουν προς τον ήρωα βλέμματα μίσους. 'Η έλαφρή άσπίδα της σχήμα μεσοφέγγαρου άκολουθεί άλάθευτα τες κινήσεις του σπαθιού του 'Αχιλλέως. Κ' ή άσπίδα του ήρωα όπου ζωγραφίζονται άιέριες πολιτείες δέχεται κάθε σιγμή το χτύπημα της κοφτερής άξίνας. Λίγο λίγο έκφρασι άνυπομονησίας και θυμού άντικατασταίνει την έλαφρή περιφρόνησι που πόνονταν γύρω από τα χείλη του γενναίωτερου των 'Ελλήνων. Πρέπει να τλειώνουμε γρήγορα με τούτη την πλέμια! Τό σφιγμένο στη ρομφαία σιγμή του σπαθί διαγράφει σιόν άέρα κύκλους φοβρούς. 'Ο 'Εκτωρ και το πλήθος των Τρώων που τούς έχει εκμηδενίσει την άξιάδα εκείνο το χέρι σέ λίγο θα περισυλλέξουν μπρός στις πύλες του 'Αδη την άπερίσκεπτη βασίλισσα που ήρθε προς βοήθεια του 'Ιλιου.... Μα τη στιγμή που το ξίφος κατεβαίνει σφοδρά προς το κεφάλι της ή Πενθεσίλεια ευστροφη κ' εύλύγιστη ρίχνει κατά πίσω το κορμί της σφιγμένο στα χιλιόπαρδαλι φορέματά της. Μ' όλα της τά δυνατά καταφέρει το πελέκι της πάνω στη φτέρνα του ήρωα. Το αίμα ξεπηδά. Τ' έμορφο πρόσωπό της φλογίζεται από το θρίαμβο. Τρομερή φωνή πόνου και θυμού σκεπάζε τους εδασμούς των μαχητριών. Με σφιγμένα δόντια ο 'Αχιλλέας σπηλώνεται ενάντια στην αντίπαλό του άναστρεμμένη άκόμα πάνω στα καπούλια του άλόγου της. 'Εκείνο το ώραίο κορμί ποτέ πιά δε θα ξαναπάρη την περήφανη στάση του. 'Ο θώρακας τσακίζεται στο φοβερό γούτημα του μπρούτζινου σπαθιού. Μεταλλικές πλάκες κυλούν καταγής. 'Η άκρη της ρομφαίας βυθίζεται στο ξεσκεπασμένο στηθος. 'Ο 'Αχιλλέας αισθάνεται ν' άνατηδά ως την καιάμενη παρειά του το αίμα της πολεμίας του. Βλέπει την περικεφαλαία να κυλά καταγής, βλέπει τον ήσκιο να σκεπάζη τα μάτια που του άπεύθυναν ματιές μίσους. Το άλογο νιώθοντας πως το χέρι της άφέντρας του έχει απολήσει τα ήνία σηκώνεται στα πσινά του και χρεμετίζει θλιβερά....

(άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ

Μαγείρευμα. 'Ο κάθε άνθρωπος πρέπει να ξέρη να μαγειρεύη μερικά φαγητά γιατί πολλές φορές θα βρεθί στην ανάγκη να μαγειρέψη μονάχος του. Τα πλέον πιθανά και τα πλέον πρόσφορα θα περιγράψουμε παρακάτω.

Μικρά-μικρά κομμάτια κρέας άλατισμένα με λίγο πιπέρι και ερίανι τα περνουμε μέσα σε μια βέργα ξύλινη, ή σε δηρένη και τα ψήνουμε σε σιγή φωτιά από κάρβουνα φέροντες γύρες τη βέργα.

Τα κομμάτια τα κρέας τα βάζουμε άραιά άραιά και όχι όπω; στο κοκορέσι.

Μπιτόζικες. Πέρνουμε τα πλευρά του σφατρίνου ζώνου και τα άατίζουμε τους βάζουμε πιπέρι και ερίανι. Τα βάζουμε πάνω σε μια σάβρι πρόχειρη ή σενα μαστιά άπό σύρμα πρόχειρο άν δεν έχουμε μαγειρικά σκεύη και τα ψήνουμε σε άνδρακιά καλή. Γενικώς το κρέας δεν πρέπει να το ψήνουμε ή το βράζουμε πολύ γιατί δεν ώρεθεί τότε.

Μελίτζι. Βάζουμε στη φωτιά να βράση νερό άνάλογο προς το ποσόν του φαγιού που θα φιάσουμε. 'Ανα γίνη κιά (δεν βράζει καλά το νερό βράζει φουσκάλιθρες) το νερό ρίχνουμε το ρύζι μέσα (25 ή 30 δράμια για κάθε άτομο) και τάφινουμε να βράξη 15 ή 20 λεπτά της ώρας. Το νερό ποτίζει να το πιη όλο το ρύζι. 'Αν έχει ό λίγο νερό μετά το βράσιμο δεν πρέπει να το άφισουμε άκόμα τη φωτιά γιατί και έξω μπορεί να πιη νερό το ρύζι.

Τότε καίμε βούτυρο καλά (δεν βράζει φουσκάλιθρες) και το ρίχνουμε μέσα στο ρύζι. 'Αν θέλουμε βάζουμε και μαρούτι μέσα (στο τέλος έντελως και άφου το βράζουμε άπό τη φωτιά).

Μικρά-μικρά. 'Αφου βράξη καλά το νερό, ρίχνουμε μέσα τα μαγειρόνια σπαρμένα όχι σε πολύ μικρά κομμάτια (35 ή 40 δράμια για κάθε άτομο) και τα άφήνουμε να βράσουν είκοσι λεπτά της ώρας. 'Αφου βράσουν καλά δεν έχουν πιά όλο το νερό και είναι πολύ τότε το στραγγίζουμε, άν είναι λίγο όμως τότε τ' άφήνουμε γιατί το πίνει έξω άπό τη φωτιά. 'Υστερα τσιγαρίζουμε βούτυρο και το ρίχνουμε μέσα, καθώς και την παλιό που το κέβουμε ψηλά-ψηλά με τριότη ή με σιγμή.

Φασόλια. Τα φασόλια άφου τα καθαρίσουμε τα βάζουμε μαζί με το νερό να βράσουν καλά σε δυνατή φωτιά. 'Όταν πέρνουν να γίνουν ρίχνουμε το άλάτι. 'Ανα βράσουν καλά τσιγαρίζο με λάδι με κρομμύδι ψηλοκομμένο και το ρίχνουμε μέσα στο

φαγητό το όποιο μοιράζομε άνακατεθέντες για να πάη σόλες τες μερίδες το λάδι. 'Αλλος τρόπος είναι να ρίξωμε το λάδι να βράση μαζί με τα φασόλια τηνώρα που ρίχνουν με το άλάτι, βάζοντας μαζί και δυο τρία κρομμύδια και σέληνα ή και παρότα. 40 δράμια φασόλια και 5 δράμια λάδι είναι άρκεία για κάθε άτομο.

Μελιτζες. 'Η πατάτες είναι πολύ θρεπτικές και εύκολες στο μαγείρευμα. Με λάδι γίνονται ως έξης: Καθαρίζουμε της πατάτες καλά και της βάζουμε με άνάλογο νερό στη φωτιά. 'Όλιγο πριν βράσουν ρίχνουμε με το άλάτι το χρειασούμενο και καίμε λάδι με κρομμύδι και πιπέρι κόκκινο και λίγη πάστα ντομάτας τα όποια άφου τσιγαριστούν καλά τα ρίχνουμε στο φαγητό για να βράσουν μαζί. Καλό είναι τες πατάτες πριν τες βάλουμε να βράσουν να τες τσιγαρίσουμε λιγάκι γιατί τότε νοστιμίζουν πειό πολύ.

Μελιτζιτσα άπυρροφύγων. Το καλύτερο πλύσιμο των άπυρροφύγων στο στρατόπεδο είναι το άτομικό. 'Ο Πρόσκοπος πρέπει τα ρούχα του να τα μουσκέψη μέσα σε καθαρό νερό. 'Υστερα τα βράζει ένα-ένα και τα πλένει με σαπουνι πάνω σε μια καθαρή πέτρα. 'Αφου τα πλένει όλα θα τα «διαβάση», θα τα καθαρίση με καινούργιο νερό καθαρό, θα τα στήψη να φέγουν τα πολλά νερά και θα τα πλύνη τα στεγνώσουν. Το στέψιμο να μη είναι πολύ για να μη χαράωνουν τα ρούχα, και πρέπει για τον ίδιο λόγο μετά το στέψιμο να άνέχονται τα ρούχα καλά. Πειό καλά καθαρίζουν τα ρούχα άν μπουνη για να μουσκέψουν σε ζεστό νερό που νάχη και σαπουνάδα μέσα που γίνεται με λίγο τριμμένο ξηρό σαπούνι.

Πρόχειρο μαγειρείον. Σενα στρατόπεδο πάντα χρειάζονται τα πρόχειρα μαγειρεία τα όποια γίνονται δι' σιγήνουμε λιγάκι το έδαφος, άλλους πόντους για να μπάνουν τα έδρα μέσα και βάζουμε δεξιά κ' άριστερά σέλιους για διουρητικά και ής ής. 'Ενα μεγάλο έπιπέδο λιδάρι (καλάκι) πιά χρειάζεται για να άκορπούμε τα πράγματα μας άπάνω, κα' ένα πρόχειρο άγγείο ή δοχείο για τα περισσεύματα που είναι για πένημα. Για διουρητικά της χύτρας μπορούμε να μεταχειριστούμε έκτος άπό τα άνωίγματα ής ής, ή των αερώων. Άλλα και τους καντούς που τους δένουμε τες μαζί ώστε να κάνουν ένα τριπόδα και κάτω κρεμάμε με άλυσίδα ή χορτό άνοιει τη χύτρα.

'Επίσης δυο μεγάλες μέσα στες όποιες περνάμε ένα ξύλο άπό το όποιο δένουμε τη χύτρα. 'Ακολουθεί

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ

ΑΓΩΝΕΣ

ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Για πρώτη φορά στὲς 29 Ἰουνίου τὰ Γιάννινα εἶδον κολυμβητικούς ἀγῶνα· ποὺ διοργανώθηκαν χάρις στὴν πρωτοβουλία τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Συστήματος κ. Γ. Βαβαρέτου μετὰ τη συμμετοχὴ καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Πύρρος».

Στοὺς ἀγῶνες ἔλαβον μέρος παῖδιά καὶ ἔφηβοι Πρόσκοποι καὶ τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου.

Τοὺς ἀγῶνες παρηκολούθησαν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι καὶ ἄπειρον πλήθος κόσμου.

Οἱ κολυμβησταὶ ἐχωρίστηκαν σὲ τρεῖς σειρές.
α' σειρά (παῖδιά 13—15 χρόνων) κολύμβημα 100 μέτρων.

β' σειρά (15—17 χρόνων) κολύμβημα 200 μέτρων.

γ' σειρά (17—19 χρόνων) κολύμβημα 300 μέτρων.

Στὴν πρώτη σειρά ἔλαβον μέρος οἱ Πανταζίδης, Γάκης, Κούρεντας, Γέσιος, Φιλίδης, Κόκορος, Ραζόπουλος, Σακκάς, Παλλόσκας Ἰωάννης (Πρόσκοποι). Νικητὴς Γάκης Γεώργ. α'. Ραζόπουλος Β. β'.

Στὴ δεύτερη σειρά οἱ Γκλίναβος, Νύρος, Πελένης, Παλλόσκας Θωμάς (Ἐνῆλαι προσκόπων) Μαντέλης (Γυμναστικοῦ). Νικητὴς Γκλίναβος Ν. α' Πελένης Θ. β'. Στὴν τρίτη σειρά οἱ Δ. Μορτίνης, Βασ. Παπᾶς, Α. Χατζῆς, Κονομαντῆς (Γυμναστικοῦ) καὶ Γεώρ. Παπᾶς (προσκόπων). Νικητὴς α' Βασ. Παπᾶς. β' Δημ. Χατζῆς.

Μία ὥρα αὖτις τοῦ ἡλίου ἐπεσφάγισε τὸν ὠμοσφο αὐτὸ ἀγῶνα λές κι' αὐτὴ ἤθελε νὰ συντελέσῃ στὴ μεγαλοπρεπέστερη ἐμφάνισί του.

Στοὺς νικητὰς ἀπενεμήθησαν ἀναμνηστικά μετὰλλια ἐπαγροισμένα ποὺ τὰ κέρφισες στὰ στήθεα τῶν ὁ Νομάρχης κ. Εὐάγ. Παπαντωνίου ἐνῶ τὸ πλῆθος τοὺς χειροκροτοῦσε.

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΕΙΑ

Μετ' ἐκδρομῇ στὴν Παναγία

Προχθὲς μέλη τοῦ Ἡθοπλαστικοῦ Συλλόγου «Ἀναγέννησις» μετὰ τὸν διαοχηγὸν τοῦ Συλλόγου κ. Σ. Ζούμπου καὶ τὸν συνδρομητὴν κ. Γ. Μιχαηλίδην ἐξέδραμον ἀπ' τὸ πρῶν μετὰ τὴ βάρκα ὡς τὴ Παναγιά καὶ ἀπὸ καὶ ὡς τὴν Ἀρδομίστα, ὅπου πέρασαν ὠμορφα διασκεδάζοντες καὶ φιλολογοῦντες.

Ἄνωμακὰ

Ἡ εὐτυχία ἐγκείται πρωτίστως εἰς τὸ νὰ εὐχαριστεῖται κανεὶς μετὰ τὴν τύχην του, εἰς τὸ νὰ θέλῃ νὰ εἶναι ὅ,τι εἶναι.

Ὁ Παράξενος

Ἀλληλογραφία

Κον Κλ. Ρόκον Μέτσοβον ἀνανεώσαμε συνδρομὴν σας. Εἰς Ὑποδιοίκησιν ἐστείλαμε 10 πλήρεις στολὰς προσκόπων. Φροντίστε μαζί μετὰ τὸν κ. Κωνσταντόπουλο καὶ τὸν κ. Λουλακιάρη γιὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ὁμάδος.

Κωνστ. Τσαγκλῆν Κράβην. Στολὰς δυστυχῶς ἀδύνατο νὰ σᾶς στείλουμε ἔστω καὶ μετὰ ἐπιστροφή. Ἐχουμε τὴν ιδέα πῶς οἱ εὐποροὶ συγχωριανοὶ σας θὰ σᾶς βοηθήσουν. Συνδρομὴ σας ἀνανεώσαμε.

Φισιολάτρην ἐνταῦθα περᾶστε νὰ σᾶς δοῦμε μετὰ λίγες μέρες.

Μανώλην Μιτυληναῖον Ἱεροσπουδαστὴν Ἀθήνας. Πήραμε τὸ γράμμα σας, χαρήκαμε πολὺ μετὰ τὸ καταστατικὸ τῆς ἀδελφότητος «Ἅγιος Παῦλος» σᾶς συγχαίρουμε. Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ γράψουμε ἐκτενῶς γιὰ τὸ πρόγραμμά σας.

Μέραρχον κ. Σαυράκον ἐνταῦθα συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.

Δ. Μ. Ἐνταῦθα. Γνωστά, Στείλτε μας τίποτε πρωτότυπα.

Ἀργον Τύπου Αἰγύπτου. Φύλλα σᾶς στέλλομεν τακτικά.

Σπύρον Μουσέλιην Πόποβο. Γιὰ τὸ Σοῦλι περιμένουμε κατὰ πέζο.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

“Ο ΦΟΙΝΙΞ”

Ἰωάννης Παπάξογλου

— Αμφ. 9 —

= ΙΩΑΝΝΙΝΑ =